

Tavşanın Kâğıt Tacı

Çınar BİBER

Tavşanın Kâğıt Tacı

Çınar BİBER

Yeşil ormanın kalbinde, eğrelti otlarının küçük yumruklar gibi açıldığı ve çan çiçeklerinin esintide baş salladığı yerde, hayvanlar oyunlar sahnelemeyi çok severdi. Yosunlu kütüklerden bir sahne kurmuşlar, sarmaşıktan bir perde asmışlardı. Herkesin bir işi, herkesin bir rolü vardı. Orman oyunu, mevsimin en güzel günüydü.

Bu yıl kraliçe olmak için tavşan seçildi. Sincap boynuna kırmızı bir pelerin bağlarken o bir kütüğün üstünde durdu. Mor örgü yeleği içindeki kirpi, tavşanın başına kâğıttan bir taç yerleştirdi. Taç sarıydı, üstünde kırmızı noktalar ve yeşil yaprak şekilleri vardı. 'Ben kraliçeyim!' diye sevinçle bağırdı tavşan ve uzun kulakları sevinçle dimdik kalktı.

Bilge yönetmen baykuş, kırmızı papyonunu ve okuma gözlüğünü takmıştı. Elinde tahta bir işaret çubuğu vardı. 'Başlayalım,' dedi. 'Oyun, bahçesini arkadaşlarıyla paylaşan bir kraliçe hakkında.' Tavşan başını salladı. 'Ve o kraliçe benim,' dedi. 'En güzel replikler benim olacak, en büyük sahneler benim olacak, bütün şarkılar benim olacak.'

Senaryoyu yazan sincap sayfalarına baktı. Gür kuyruğu biraz sarktı. 'Ama kirpi için bir rol yazdım,' dedi yumuşak bir sesle. 'Yaprakların arasında kayıp bir anahtar buluyor.' Tavşan patisini salladı. 'Hayır, hayır,' dedi. 'Anahtarı kraliçe bulur. Her şeyi kraliçe yapar.' Küçük ve yuvarlak kirpi hiçbir şey söylemedi ve minik patilerine baktı.

Tavşan repliklerini yosunlu sahnede çalıştı. 'Ben kraliçeyim! Ben kraliçeyim!' diye şarkı söyledi. Her sahnenin kendisiyle ilgili olmasını istiyordu. Sincap, arkadaşların birlikte bir köprü kurduğu bir sahne önermeye çalışınca tavşan başını salladı. 'Köprüyü kraliçe tek başına kurar,' dedi. 'Böyle daha heyecanlı olur.' Sincabın parlak ela gözleri hüznünlendi.

Utangaç olan kirpi yumuşak bir sesle konuştu. 'Belki ben kraliçenin yardımcısı olabilirim?' diye sordu. 'Anahtarı taşıyabilirim.' Tavşan kaşlarını çattı. 'Kraliçelerin yardımcıya ihtiyacı olmaz,' dedi. 'Kraliçeler tek başına en güçlüdür.' Kirpi yuvarlak gözlüğünü düzeltti ve bir daha bir şey söylemedi. Dikenli sırtı daha da küçülmüş gibi büzüldü.

Baykuş tüneğinden izliyordu. İşaret çubuğuna usulca vurdu. 'Her şeyi yapan bir kraliçe, başkalarına yer bırakmaz,' dedi. Ama tavşan kâğıt tacına hayranlıkla bakmakla o kadar meşguldü ki dinlemedi. Seyircilerin yalnızca kendisi için alkışladığını hayal etti. Arkadaşlarının tek tek açıklığın kenarına doğru uzaklaştığını fark etmedi.

Oyun günü tavşan, tacı ve peleriniyle sahnede durdu. 'Herkes yerine!' diye seslendi. Ama sincap senaryoyla orada değildi. Kirpi anahtarla orada değildi. Yalnızca baykuş dalında oturmuş, sakın görünüyordu. 'Kendilerini dışlanmış hissediyorlar,' dedi. 'Bir oyun için tek yıldız yetmez.' Tavşanın kulakları ilk kez sarktı.

Tavşan boş sahneye baktı. Sarmaşık perde dalgalandı. Göğsünde tuhaf bir sızı hissetti. 'Ama ben kraliçeyim,' diye fısıldadı. 'Kraliçeler önemli olmalı.' Baykuş yanına uçtu. 'Gerçek kraliçeler herkesin kendini önemli hissetmesini sağlar,' dedi nazıkçe. 'İyi bir lider dinler.' Tavşan kâğıt tacına baktı ve arkadaşlarını düşündü.

Sincabı bir eğrelti otunun altında oturmuş, senaryo sayfalarını tutarken buldu. 'Özür dilerim,' dedi tavşan. 'Her rolün benimle ilgili olmasını istedim ve seni küçük hissettirdim.' Sincabın kuyruğu kıpırdadı. 'Ben sadece yardım etmek istedim,' dedi. 'Herkesin bir rolü olmasını istedim.' Tavşan başını salladı. 'Haklıydın. Düzeltmeme yardım eder misin?' Sincap gülümsedi ve çantasını açtı.

Kirpi böğürtlen çalsının yanındaydı, mor yeleđi tozlanmıřtı. 'Ben de özür dilerim,' dedi tavřan. 'Güzel fikirlerin vardı ve ben dinlemedim.' Kirpi yuvarlak kara gözleriyle yukarı baktı. 'Bütün replikleri hatırlıyorum,' dedi yumuřak bir sesle. 'Ve anahtarın nereye gitmesi gerektiđini biliyorum.' Tavřan onun minik patisini tuttu. 'Öyleyse oyunda sen olmalısın,' dedi. 'Sana ihtiyacımız var.'

Baykuş hepsini bir araya topladı. 'Hikâyeyi yeniden yazalım,' dedi. Sincap kurşun kalemıyla yeni sayfalar yazdı. Kirpi, kraliçenin bahçede kaybolduğunu ve arkadaşlarının yolunu bulmasına yardım ettiğini önerdi. Tavşan dikkatle dinledi. 'Bunu sevdim,' dedi. 'Kraliçe yalnız değil. Arkadaşlarına ihtiyacı var.' Güneş batmaya başlayana kadar birlikte çalıştılar.

Yeni açılış gecesinde tavşan kâğıt tacını taktı. Ama bu kez sahneyi paylaştı. Sincap, senaryoyu taşıyan bilge haberciydi. Kirpi, minik kalemikle cesur anahtar bulucuydu. Baykuş dalından anlattı. Kraliçe kaybolunca arkadaşları hep birlikte, 'Sana yardım edeceğiz!' diye seslendiler. Orman yaratıklarından oluşan seyirciler alkışladı.

Oyunun sonunda tavşan kâğıt tacını çıkardı. Bir an için kirpinin başına koydu. 'En iyi anahtar bulucu sendin,' dedi. Kirpinin yuvarlak gözlükleri mutlu gözyaşlarıyla buğulandı. Sincap gür kuyruğuyla ikisine sarıldı. Baykuş geniş kanatlarıyla alkışladı. 'İşte,' dedi, 'takım çalışması böyle görünür.'

Orman oyunu şimdiye kadarki en güzel oyundu. Tavşan, tacın tek yıldız olmakla ilgili olmadığını öğrendi. Herkesin parlamasını sağlamakla ilgiliydi. Kâğıt tacını özel bir rafa kaldırdı ama öğrendiği dersi hiç unutmadı. 'İyi bir kraliçe dinler,' dedi arkadaşlarına. Ve hepsi, mutlu kalplerle ve böğürtlenli turta dolu karınlarla aynı fikirdeydi.

O günden sonra tavşan her zaman arkadaşlarına fikirlerini sordu. Sincap herkes için rolleri olan yeni oyunlar yazdı. Kirpi bütün replikleri hatırladı ve kostümlere yardım etti. Baykuş gülümsedi ve çubuğuna vurdu. Tavşan yine patronluk taslamaya başladığını hissettiğinde kâğıt tacına dokundu ve hatırladı: liderlik dinlemektir ve en güzel hikâyeler paylaşılır.